

THE INTENDING SOCIAL TEACHER PROFESSIONALLY ORIENTED PERSONALITY FORMING

The article deals with determining the nature and specificity of personality and personality oriented approaches in the structure of intending social teacher professional practice in higher educational institution system.

Key words: personal approach, individually oriented approach, professionally oriented personality of an intending social teacher, individually oriented interaction, professional resistance, team creative activity.

УДК 37.013.42:159.947.5

І. В. Размолодчикова

ВПЛИВ ВНУТРІШНЬОЇ МОТИВАЦІЇ НА ФОРМУВАННЯ КУЛЬТУРИ СОЦІАЛЬНОГО ПЕДАГОГА ТА ЙОГО ІМІДЖ

У статті зроблено спробу проаналізувати вплив внутрішньої мотивації на формування іміджу сучасного соціального педагога. Досліджується проблема поняття «імідж». Висвітлено вплив культури на формування іміджу соціального педагога.

Ключові слова: внутрішня мотивація, імідж соціального педагога, педагогічна культура, культура педагогічної діяльності.

Постановка проблеми. Умови сучасної кризи суспільства вимагають від його членів активної самостійної позиції. У сучасному переформуванні культури народу значну роль відіграє трансформація системи освіти, що визначається державною програмою розвитку освіти в Україні та наказом МОН «Про затвердження Програми дій щодо реалізації положень Болонської декларації в системі вищої освіти і науки України 2004-2005 р.» від 23.01.2004 № 49.

Людина як суб'єкт свідомої, культурно орієнтованої діяльності й соціальної взаємодії у реальних обставинах трансформації суспільства все більше й активніше виявляє свою самостійність з метою самоствердження. При цьому її здатність до оптимального самовираження залежить від розуміння себе і навколишньої дійсності (насамперед соціальної). Такі компоненти, як знання себе і знання інших, самооцінка й оцінка оточення, вміння керувати своєю поведінкою і діяльністю, будувати взаємини з іншими людьми є складовою психологічної культури. Їх гармонійне поєднання визначає психічне здоров'я, емоційне благополуччя і продуктивність у соціальній, професійній та інших сферах життя людини [4, с. 120].

Не викликає сумніву, що справжній професіоналізм у діяльності завжди пов'язаний з інтенсивною та стійкою мотиваційно-емоційною спрямованістю людини на здійснення обраного виду діяльності, на досягнення в ній унікального, може, навіть неординарного результату [8, с. 5].

Основними навчальними мотивами у студентів є «професійні» та «особистісного престижу» [6, с. 265], але автор зазначає, що на різних курсах роль домінуючих мотивів змінюється.

В останні роки посилюється розуміння психологами і педагогами ролі позитивної мотивації до навчання в забезпеченні успішного оволодіння знаннями і вміннями. Виявлено, що висока позитивна мотивація може відігравати роль компенсуючого фактора у випадку недостатньо високих здібностей; однак у зворотному напрямі цей фактор не спрацьовує – ніякий високий рівень здібностей не може компенсувати відсутність навчального мотиву або низьку його вираженість, не може забезпечити значні успіхи у навчанні (А. Реан, 1990).

А. Гебос (1997) виділені фактори (умови), які впливають на формування у студентів позитивних мотивів до навчання:

- усвідомлення найближчих і кінцевих цілей навчання;
- усвідомлення теоретичної і практичної значущості засвоєваних знань;
- емоційна форма викладу навчального матеріалу;
- показ «перспективних ліній» у розвитку наукових понять;
- професійна спрямованість навчальної діяльності;
- добір завдань, створення проблемних ситуацій у структурі навчальної діяльності;
- наявність «пізнавального психологічного клімату» в навчальній групі [6, с. 266].

Є. Ільїн наголошує, що основними факторами, які впливають на формування стійкої мотивації до навчальної діяльності є:

- зміст навчального матеріалу;
- організація навчальної діяльності;
- колективні форми навчальної діяльності;
- стиль педагогічної діяльності педагога.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Проблема формування іміджу є однією з актуальних у сучасній педагогічній науці. Як засвідчують дослідження вітчизняних учених, в останні роки означена проблема досить активно розробляється щодо різних видів людської діяльності. Пріоритет у її вирішенні залишається за політикою, бізнесом, мистецтвом та іншими галузями.

Теоретичні підходи до розгляду феномену «імідж» знаходимо у працях античних філософів (Сократ, Платон, Аристотель), мислителів Середньовіччя (Св. Августин, Ф. Аквінський, І. Даманський), Відродження (М. Фінчіо, Піко делла Мірандола, Л. Валла) і Нового часу (Ф. Бекон, Дж. Локк, Ж. Де Лабрюйєр, І. Кант, А. Шопенгауєр, Г. Гегель); прикладних дослідників політичного (В. Зазикін, О. Феофанов, Г. Почепцов, І. Белоусова та ін.) і педагогічного іміджу (І. Зязюн, Є. Русская, В. Шепель, Л. Мітіна, В. Черепанова, П. Петрова); зарубіжних дослідників з проблем іміджу і його оптимізації (Р. Арнхейма, П. Берд, Б. Сем, К. Боулдінг, Д. Буретін, Е. Семпсон, Дж. Ягер, Е. Гоффман, Дж. Тернер, В. Франкл, Е. Фромм та ін.).

Теоретичні та практичні аспекти дослідження іміджу державної установи, механізми формування іміджу органів влади, основні фактори впливу на формування іміджу державної установи розкрито в роботах Т. Хомуленко, Ю. Падафет, О. Скориніної.

Формулювання цілей статті. Мету статті визначаємо у доведенні, що на формування професійного іміджу сучасного соціального педагога впливає внутрішня мотивація і загальна культура.

Виклад основного матеріалу. Мотивація посідає провідне місце у структурі особистості та є одним з основних понять, що використовується для пояснення рушійних сил поведінки і діяльності.

Наявні тлумачення поняття «мотивація» нерідко ускладнюють однозначне розуміння його змісту. Мотивація у широкому сенсі – це все, що викликає активність людини: потреби, інстинкти, емоції, установки тощо. Є. Ільїн дає таке визначення: «Мотивація – процес формування мотиву» [6, с. 344].

Уперше термін «мотивація» вжив А. Шопенгауєр у статті «Чотири принципи достатньої причини». Під мотивацією він пояснював процес, який стимулює і підтримує поведінкову активність на певному рівні.

Як зазначив С. Рубінштейн, «мотивація людської поведінки – це опосередкована процесом відображення суб'єктивна детермінація поведінки людини світом».

Поняття «мотивація» визначається як сукупність причин психологічного характеру, що пояснюють поведінку людини, її початок, спрямованість і активність.

Серед умов створення позитивної мотивації навчання зазначають:

- відповідність навчального процесу тим цілям, які ставить перед собою студент;
- задоволення пізнавальних інтересів і потреб студентів у навчальній діяльності;
- наявність ініціюючих факторів навчання – новизни, дослідницьких і творчих елементів;
- актуалізація когнітивних, потребових, регуляційних, виконавчих функцій і параметрів мотивів (види, рівні, етапи, якості, вияви);
- диференційованість типів мотивації у різних формах навчання, врахування їх взаємодії;
- розходження попередньої мотивації, яка є у студента до початку навчання, і власне мотивації навчання, яка повинна регулюватися викладачем;
- посилення дії спонукальних мотивів, самоствердження і самореалізації в умовах соціального запиту (духовного, інтелектуального і професійного).

У навчанні процес мотивації є безперервним, оскільки вивчення будь-якого навчального матеріалу закладає основу для викладання нового. Мотивація не повинна завершуватись при проходженні чергового відрізка навчання, вона має зберігатися і підсилюватися для подальшого навчання. Процес мотивації у навчанні має характер певного циклу, він повторюється на кожному навчальному відрізку на вищому рівні. Саме тому забезпечення викладачем кожного етапу мотиваційного циклу в навчанні має здійснюватись за допомогою спеціальних прийомів і методів.

Серед основних методів і прийомів мотивації, а також стимулювання навчання можна виділити такі: комунікативна атака; доведення та переконання; сугестія (навіювання); подолання перешкод; делегування; закріплення позитивного враження.

Таким чином, мотивація повинна розглядатися як процес, що спрямовує, регулює і активізує діяльність суб'єкта навчання. Мотивація визначає змістовну вибірковість у навчальній діяльності, впливає на вибір преференційних факторів, тому що справжні мотиви краще виявляються до ситуації вибору. Селективна функція мотивації забезпечує узгодження розумів і засобів, які необхідні для її підтримки. Розробка методики вивчення потреб, інтересів, цілей, деструктивних, стимулюючих факторів як основних компонентів мотиваційної сфери суб'єкта є найважливішою складовою навчання. Для підсилення у студентів мотивації навчання викладач має працювати щонайменше у трьох напрямках: задіяти якомога більшу кількість мотивів; збільшити активізацію найбільш значущих мотивів; забезпечити необхідні ситуативні фактори.

В. Климчук зазначає, що внутрішня мотивація навчальної діяльності студентів має три рівні розвитку: ситуативний, перехідний та суб'єктно-ціннісний. У процесі розвитку внутрішньої мотивації від ситуативної до суб'єктно-ціннісної мотиваційно-ціннісна сфера студентів проходить етапи диференціації (зростання її складності та диференційованості, поява нових цінностей) та інтеграції (подальше зростання складності, але зниження рівня диференційованості як наслідок об'єднання цінностей у нові групи).

Можливими чинниками розвитку внутрішньої мотивації є досвід внутрішньомотивованої діяльності та сформованість груп цінностей.

О. Грибенюк зазначає, що усвідомлення значущості мотиву навчання для успішної навчальної діяльності привело до формування принципу мотиваційного забезпечення навчального процесу.

У структурі побудови іміджу соціального педагога важливу роль відіграє внутрішня мотивація, яка стала предметом систематичного аналізу, починаючи з 70-х років ХХ ст., започаткована експериментальними роботами Р. Раяна, М. Чікзентміхалі, Р. де Чармса, Е. Дісі, Г. Гекгаузена.

Внутрішньомотивованою є діяльність, обумовлена внутрішнім інтересом та задоволенням від її виконання.

Як зазначають В. Климчук та В. Горбунова, значна кількість досліджень свідчить про позитивний вплив внутрішньої мотивації – підвищення ефективності праці, зростання успішності навчання, появу психологічного комфорту.

Для виявлення рівня сформованості внутрішньої мотивації ми використовували методики: опитувальник «Індекс прагнень» (Т. Кассер, Р. Раян), «Опитувальник внутрішньої мотивації» (Р. Раян) [7, с. 11] та методику «Вивчення мотивів навчальної діяльності студентів» (А. А. Реан, В. А. Якунін) [6, с. 434–436].

Ця методика має два варіанти, ми використовували варіант № 1. Наводимо його далі.

Варіант № 1

Інструкція

Уважно прочитайте наведені у списку мотиви навчальної діяльності. Оберіть із них п'ять найбільш значущих для вас і відмітьте їх хрестиком у відповідному рядку.

Список мотивів

1. Стати висококваліфікованим спеціалістом.
2. Отримати диплом.
3. Успішно продовжити навчання на наступних курсах.
4. Успішно навчатися, скласти іспити на «добре» і «відмінно».
5. Постійно отримувати стипендію.
6. Здобути глибокі й міцні знання.
7. Бути постійно підготовленим до занять.
8. Не запускати вивчення предметів навчального циклу.
9. Не відставати від однокурсників.
10. Забезпечити успішність майбутньої професійної діяльності.
11. Виконувати педагогічні вимоги.
12. Досягнути поваги викладачів.
13. Бути прикладом для однокурсників.
14. Домогтися схвалення батьків та оточуючих.

15. Уникнути осуду та покарання за незадовільне навчання.

16. Отримати інтелектуальну насолоду.

Обробка результатів

Для кожного студента проводиться якісний аналіз провідних мотивів навчальної діяльності. По всій вибірці (групі) визначається частота вибору того чи іншого мотиву.

Індивідуальний протокол

Прізвище, ім'я, по батькові _____

курс _____ група _____

Номер мотиву у списку

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
	x			x		x					x			x	

Груповий протокол

Група № _____

Ф.И.О.	Номер мотиву по списку															
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
И-в	x			x					x		x		x			
П-в			x			x		x		x						x
и т.д.																

К-сть

вибору мотиву _____

Ранг

мотиву

(який мотив обирається частіше, а який рідше) _____

Отже, чим частіше обирається той чи інший мотив, тим вище його ранг, тим більше він домінує у системі мотивів.

Соціальний педагог – представник особливої, делікатної і гуманної професії. Він не лише бере участь у навчанні, але й виховує учнів своїми особистісними якостями, загальною культурою, освіченістю, професійною ерудицією, знаннями психології, фізіології, психолінгвістики, педагогічної етики. І саме тому сучасний соціальний педагог має відповідати найвищому рівню педагогічної культури. Його характеризують такі позиції:

- любить дітей, захищає їх права та інтереси, піклується про їхнє здоров'я та самопочуття, виявляє доброту й повагу до кожного школяра незалежно від успіхів у навчанні;

- відповідально ставиться до своїх виховних функцій, користується авторитетом у дітей і батьків;

- має особистісне розуміння загальнолюдської спрямованості;

- кожну дитину вважає неповторною, зі своїм унікальним сенсом життя, тому не «формує» чи «впливає», а співпрацює й фасилітує, веде діалог;

- націлений на розвиток особистості дитини, її активність і здатність до змін;

- домагається позитивних результатів у навчанні й розвитку дітей;

- у всіх ситуаціях педагогічної взаємодії виявляє високу культуру поведінки, здатний до морально-вольової саморегуляції, займається професійною самоосвітою та самовихованням, є взірцем культурної людини.

У підготовці майбутнього соціального педагога формування педагогічної культури посідає особливе місце, як зазначає І. Зязюн, високе звання «вчитель» набуває свого справжнього сенсу лише тоді, коли воно невіддільне від поняття «культура» [5].

Тільки в культурному середовищі можуть сформуватися спеціалісти, здатні вільно й широко мислити, створювати інтелектуальні цінності, яких завжди потребує суспільство взагалі і школа зокрема. Отже, особливої актуальності сьогодні набуває теза «Від людини освіченої – до людини

культури», що визначає відродження національної інтелігенції, створення внутрішніх передумов для розвитку творчої індивідуальності.

Поділяємо думку вищеназваних науковців, проте нам необхідно дати визначення понять «культура», «педагогічна культура», «культура педагогічної діяльності», «педагогіка культури».

Культура (лат. cultura) – сукупність матеріальних і духовних цінностей, створених людиною в процесі суспільно-історичної практики [3, с. 173].

Культура – сукупність матеріальних і духовних цінностей, створених людством протягом його історії; те, що створюється для задоволення духовних потреб людини; освіченість, вихованість.

Педагогічна культура (за О. Бондаревською) – частина загальнолюдської культури, у якій найбільш повно відбилися духовні та матеріальні цінності освіти й виховання, а також засоби творчої діяльності, необхідні для обслуговування історичного процесу зміни поколінь, соціалізації особистості, здійснення освітньо-виховних процесів. Структура педагогічної культури складається з кількох рівнів: соціально-педагогічного, науково-педагогічного, професійно-педагогічного, особистісного.

Як вважає В. Буряк, педагогіка культури – напрям у педагогічній думці, який розглядає процес навчання як зустріч людської особистості з об'єктивними цінностями (здобутками) культури, їх інтеріоризацію і в результаті збагачення духовних сил людини й творення нових цінностей.

Духовна концепція обмежує культуру винятково сферою духовного життя суспільства. Ця позиція чітко сформульована М. Кімом, для якого зміст культурного життя полягає у виробленні й споживанні духовних цінностей, у процесі яких змінюється й удосконалюється сама людина – як суб'єкт і як об'єкт культури [1, с. 14].

Розвиток прикладних і фундаментальних педагогічних досліджень багато в чому зобов'язаний поглядам на природу культури. Філософи П. Сорокін, Е. Тайлор, Л. Уайт стверджують, що всі процеси, які відбуваються в суспільстві, всі соціальні явища – це феномен культури. Світ культури – «це світ самої людини, від початку і до кінця створюваний нею самою» (М. Блок, М. Вебер, Й. Хейзінга та ін.).

Із багатьох визначень культури ми надали перевагу саме тому, яке має безпосереднє відношення до теми нашого дослідження: «Культура – це засвоєний досвід людської діяльності, рівень розвитку творчих сил і здібностей людини, виражений у способах організації життя та діяльності людини, а також створених нею цінностях».

Процес засвоєння соціального досвіду здійснюється через посередній внутрішній світ особистості, у якому виражається ставлення людини до того, що вона робить і що робиться з нею. До з'ясування найважливіших моментів, які створюють процес будь-якої діяльності, суб'єкт залишається поза увагою. Він постає як свого роду передумова діяльності. Діяльність завжди змінюється, вдосконалюється, тому доцільно говорити про особистість як про внутрішній момент діяльності. Ми погоджуємося з точкою зору тих науковців, педагогів і психологів, які стверджують, що людина формується як особистість, реалізуючи свої можливості та індивідуальний імідж у різних видах діяльності, педагогічній зокрема.

Саме тому нам близька креативно-діяльнісна концепція культури. У ній становлення й розвиток культури пов'язується з особистістю, її активною творчою діяльністю, об'єктами якої виступають не тільки природа, суспільні відносини, але й сам суб'єкт. У контексті нашого вивчення особистості (особистості соціального педагога) розвиток її культури ми пов'язуємо з професійним індивідуальним іміджем та професійно-педагогічною діяльністю, яка передбачає:

- фахову підготовку;
- науково-психологічну, педагогічну та методичну озброєність;
- вміння виступати експертом під час роботи над собою;
- високу загальну культуру;
- постійне духовне збагачення;
- знання не тільки свого фаху, а й філософії, літератури, історії, права;
- знання риторики, володіння всіма стилями мовлення;
- вміння грати, як уміють грати кращі лицедії.

Саме сьогодні роль індивідуального іміджу як репрезентації унікальності суб'єкта забезпечує не тільки професійну ідентифікацію й саморозвиток особистості, а й стає однією з найактуальніших проблем формування професійного іміджу майбутнього соціального педагога у процесі становлення

культури його педагогічної діяльності та теоретико-практичної підготовки.

Так, вивчаючи педагогічну культуру й визначивши її як «інтегральну якість особистості, яка проектує його загальну культуру у сфері професії, синтез високого професіоналізму і внутрішніх якостей педагога, володіння методикою викладання культуротворчих здібностей», Н. Воробйов та Н. Суханцева зазначали, що вчитель, який володіє високою педагогічною культурою, має добре розвинене педагогічне мислення і свідомість, володіє творчим потенціалом і є сукупністю всесвітнього культурно-історичного досвіду [2, с. 26].

На думку В. Буряка, «педагогічна культура являє собою інтегративну характеристику педагогічного процесу, що охоплює єдність як безпосередньої діяльності людей із передавання накопиченого соціального досвіду, так і результати цієї діяльності, закріплені у вигляді знань, умінь, навичок і специфічних інститутів такого передавання від одного покоління до іншого» [1, с. 21].

В. Гриньова модель педагогічної культури майбутнього фахівця пропонує у вигляді діалектико-інтегративної єдності педагогічних цінностей:

- цінностей-цілей;
- цінностей-мотивів;
- технологічних цінностей;
- цінностей-властивостей;
- цінностей-відношень [3, с. 125].

У роботах автора зазначено, що педагогічна культура має дві форми вияву: статичну й динамічну. Статична форма відбиває її наявний рівень, який забезпечує подальший розвиток. Динамічна форма педагогічної культури виявляється в розвитку вміння реагувати на зміни, що відбуваються в навколишній дійсності й оточенні, удосконалювати себе відповідно до умов навколишнього середовища, використовуючи набуту систему педагогічних цінностей, що відповідає більш високим (конструктивному, евристичному, творчому) рівням культури. Завдяки динамічній формі у процесі педагогічної діяльності створюються умови для розвитку особистості та її педагогічної культури. У цьому процесі науковець вбачає сутність і діалектику педагогічної культури: статична форма переходить у динамічну, яка потім, заперечуючи саму себе, переходить у статичну, але на більш високому рівні розвитку культури вчителя. Вияв як статичної, так і динамічної форм, їх діалектична взаємодія відбуваються лише у процесі професійно-педагогічної діяльності й спілкування, відбиваючись у кожному з компонентів педагогічної культури [3, с. 300].

З огляду на це ми пов'язуємо педагогічну культуру з поняттям норми, ідеалу, взірця для наслідування, тобто професійного іміджу як синтезу духовності й чарівливості майбутнього соціального педагога. Отже, імідж можна вважати індивідуальною особливістю педагогічної діяльності, а значить, і складовою педагогічної культури.

Ураховуючи те, що культура педагогічної діяльності охоплює не тільки процеси створення соціокультурних цінностей, але й стани особистості, продуктивні процеси засвоєння цих цінностей, найбільш прийнятними для нас виявилися концептуальні положення досліджень О. Суської з проблеми культури педагогічної діяльності. На її думку, культура – соціальна домінанта, обов'язковість наявності всіх видів культури в педагогічній діяльності, її формування – це процес сходження особистості, наближення її діяльності до норм культури, які дозволили представити змістовноутворювальний компонент культури педагогічної діяльності як інтеграцію моральної, етичної, розумової, психологічної, комунікативної, фізичної культур. Кожна із цих культур має мотиваційний, гностичний, діяльнісний, емоційний вибори (компоненти), у нашому розумінні – складові педагогічної культури майбутнього соціального педагога.

Таким чином, культура педагогічної діяльності є якісною характеристикою особистості й містить морально-гуманістичну направленість, мотиви, цілі, здібності до виконання педагогічної діяльності і створення індивідуального іміджу, який, у свою чергу, відповідає нормам культури педагогічної діяльності; виступає складовою педагогічної культури педагога, вимагає сукупності знань, умінь, форм і засобів їх використання.

Культура педагогічної діяльності має інтегративний характер, тобто виконує консолідуючу функцію культури особистості й культури діяльності та педагогічної культури фахівця. Предметом культури педагогічної діяльності є особистість, морально-гуманістична спрямованість, культурні цінності, знання та вміння.

У зв'язку з цим у культурі педагогічної діяльності гармонійно виявляються загальна культура

особистості й педагогічна культура фахівця. Компонентом, що забезпечує цілісність культури педагогічної діяльності та педагогічної культури педагога, є професійний імідж суб'єкта діяльності.

Отже, імідж – це образ, сформований у масовій свідомості, емоційно забарвлений стереотипний образ певного об'єкта. Основою іміджу є положення людини в суспільстві, її авторитет і досягнення, риси характеру, інтелектуальні особливості, зовнішні дані, одяг та ін.

Для іміджу соціального педагога величезного значення набуває моральна оцінка його особистості.

Імідж і престиж професії сучасного соціального педагога – взаємопов'язані поняття. Імідж як творче, професійне обличчя педагога створюється, підтримується перш за все самим фахівцем упродовж усього його педагогічного шляху.

Висновки. Соціальний педагог сьогодні це фахівець, який поєднує у собі всю багатогранність функцій: організації, координації, забезпечення, підтримки (психологічної, фізичної), правової й адміністративної допомоги, корекції тощо. Це спеціаліст, який може працювати на різних рівнях реалізації соціальної політики держави – на рівні управління, матеріально-технічного і правового забезпечення, освіти, охорони здоров'я і безпосередньої практики соціальної роботи [10, с. 36]. І саме для цього він повинен бути позитивно вмотивованим, мати бездоганний професійний імідж, володіти високою культурою, що забезпечить йому успіх у професійній діяльності.

Література

1. Буряк В. К. Педагогічна культура: теоретико-методологічний аспект : [монографія] / Володимир Костянтинович Буряк. – К. : Деміур, 2005. – 232 с.
2. Вороб'єв Н. Е. О педагогической культуре будущего учителя / Н. Е. Вороб'єв, В. К. Суханцева, Т. В. Иванова // Педагогика. – 1992. – № 1–2. – С. 24–26.
3. Гриньова В. М. Формування педагогічної культури майбутнього вчителя (теоретичний і методичний аспект) / Валентина Миколаївна Гриньова. – Харків: Основа, 1998. – 300 с.
4. Дьяков С. І. Психологічна культура студента в контексті індивідуальної самореалізації / С. І. Дьяков // Проблеми освіти: [наук.-метод. зб.] / НМЦ ВО МОН України. – К., 2005. – Вип. 45 : Болонський процес в Україні. – Ч. 1. – С. 120–124.
5. Зязюн І. А. Краса педагогічної дії: [навч. посіб.] / І. А. Зязюн, Г. М. Сагач. – К. : Українсько-фінський інститут менеджменту і бізнесу, 1997. – 302 с.
6. Ильин Е. П. Мотивы и мотивация: [учеб.пособ.] / Е. П. Ильин. – СПб. : Питер, 2008. – 512 с.
7. Климчук В. О. Методики дослідження внутрішньої мотивації / В. О. Климчук, В. В. Горбунова // Практична психологія та соціальна робота. – 2011. – № 2 (143). – С. 11-15.
8. Погрібна В. Л. Соціологія професіоналізму: [монограф.] / В. Л. Погрібна. – К. : Алерта : КНТ : ЦУЛ, 2008. – 336 с.
9. Размолодчикова І. В. Імідж майбутнього вчителя як компонент культури педагогічної діяльності / І. В. Размолодчикова // Вісник Черкаського університету. Серія педагогічні науки. – Вип. 165. – 2009. – С. 111–113.
10. Соціальна робота: технологічний аспект : [навч. посіб.] / за ред. А. Й. Капської. – К. : Центр навчальної літератури, 2004. – 352 с.

И. В. Размолодчикова

ВЛИЯНИЕ ВНУТРЕННЕЙ МОТИВАЦИИ НА ФОРМИРОВАНИЕ КУЛЬТУРЫ СОЦИАЛЬНОГО ПЕДАГОГА И ЕГО ИМИДЖ

В статье предпринята попытка проанализировать влияние внутренней мотивации на формирование имиджа современного социального педагога. Исследуется проблема понятия «имидж». Высветлено влияние культуры на формирование имиджа социального педагога.

Ключевые слова: внутренняя мотивация, имидж социального педагога, педагогическая культура, культура педагогической деятельности.

I. Razmolodchykova

THE INTERNAL MOTIVATION IMPACT ON FORMING THE CULTURE OF A SOCIAL TEACHER AND HIS IMAGE

In this article the author tries to analyze the impact of internal motivation on forming the modern image of a social teacher. The problem of the concept "image" is studied. In the article the impact of culture on forming the image of a social teacher is explained.

Key words: the internal motivation, the social teacher image, pedagogical culture, the culture of the pedagogical activity.